

riferid ja kirjatundjad suggestid sedda On-
nisteggiale süüks, et temma wõttab pattusid
wasto. Nemmad isse ei arwanud end mitte
pattuseks waid õigeks. Meie jälle teame, Jē-
sand ei wõtta midagi wasto, kui neid, kes tund-
wad ja tunnistawad end pattuseks ja isse
püüdwad pattust lahti sada. Sepärrast sa-
wad need pattused, kes iggatsewad ja püüd-
wad sedda, kuidas nemmad woiksid pattust
lahti sada, ka häddast lahti nenda, et nem-
mad ei tunne enam hädda; agga kes ei
tahha pattust lahkuda, ei need sa ial häd-
dast lahti, waid hädda kaswab peälegi
tagga suremaks!

„Nüüd saab aasi selgemaks!“ hüdis Pe-
ter. „Kui siis kellelegi touseb maiast hädda,
mis ka keigewähemat wastast asja panneb
häddaks minnema, se on sest, et südda ei
hoia Jummalat pole!“

„Dige kü! wastas Tomas. Kes Jum-
malat ei wõtta ülle keige asjade karta ja ar-

maštada, ja ükspäiniš Temma peäle lota,
se sadab keigis asjus ennesele aina hädda.
Ja siis ei tulle se wäljast, ei innimestest, ei
asjust meie ümbert, waid iggaühhe ennesest,
et ta isse ennesele pörab häddaks, mis teis-
sele ei woi häddaks minna, sest et teine om-
mas jummalakartusšes leppib heamelega sel-
lega, mis Jummal peäle panneb, ja ka selles-
ga mis pattusele temma patto pärrast ei woi
tullemata jada. Panneb Jummal witsa
peäle, et so lomad langewad, et rahhe, tuul
ehk tulligi rikkub sinno ellamist, et jääd hai-
gekš, se on kü ešsite häddaks sinnule; agga
mõttele isse, kui sureks peab sulle hädda min-
nema, kui sa rummalast peast hädda aial weel
wihkad Jummalat? Kes Jummalat kardab,
sellele jouab ka se temma peäle tulnud hädda
heaks, ja ta õnnistab wimaks sedda hädda,
mis taewane Jēsa temmale olli läkkitanud ja
arwab siis, mis ešsite näitis häddaks, wimaks
õnneks. Egga seddagi woi ükski häddaks